

**Uchwała Komisji Habilitacyjnej z dnia 22 października 2024 roku
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o sztuce
wszczętym na wniosek dra Błażeja Ciarkowskiego**

§1

Komisja Habilitacyjna w składzie:

Przewodnicząca prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk (Uniwersytet Gdański i Instytut Sztuki PAN)

Recenzent dr hab. prof. Michał Pszczółkowski (Akademia Sztuk Pięknych Gdańsk)

Recenzent prof. dr hab. inż. arch. Piotr Marciniak (Politechnika Poznańska)

Recenzent dr hab. Marek Czapelski (Uniwersytet Warszawski)

Recenzent dr hab. prof. UG Jacek Friedrich (Uniwersytet Gdański)

Sekretarz Komisji dr hab. prof. UŁ Aneta Pawłowska (Uniwersytet Łódzki)

Członek Komisji dr hab. prof. UŁ Tadeusz Bernatowicz (Uniwersytet Łódzki)

powołana przez **wspólną Komisję Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinach etnologia i antropologia kulturowa, nauki o kulturze i religii oraz nauki o sztuce** postanowieniem z dnia 24.04.2024 r. (Znak sprawy: 298010000.531.1.2024), działając na podstawie art. 221 ust. 10 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U 2023 poz. 742 ze zm.), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, stwierdza, że aktywność naukowa oraz osiągnięcia naukowe dra Błażeja Ciarkowskiego nie stanowią istotnego wkładu w rozwój dyscypliny nauk o sztuce i wyraża negatywną opinię w sprawie nadania drowi Błażejowi Ciarkowskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o sztuce, nie uznając spełnienia przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 1-3 wskazanej ustawy.

Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały zawierający uzasadnienie stanowi jej integralną część.

§2

Na niniejszą uchwałę nie przysługuje zażalenie. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Recenzent dr hab. prof. Michał Pszczółkowski (ASP Gdańsk) – obecny

Recenzent prof. dr hab. inż. arch. Piotr Marciniak (Politechnika Poznańska) – obecny

Recenzent dr hab. Marek Czapelski (UW) – obecny

Recenzent dr hab. prof. UG Jacek Friedrich (UG) – obecny.

Członek Komisji dr hab. prof. UŁ Tadeusz Bernatowicz (UŁ) – obecny

Podpisy:

Przewodnicząca prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk (UG i SPAN)

Sekretarz Komisji dr hab. prof. UŁ Aneta Pawłowska (UŁ)

Załącznik nr 1

**Uzasadnienie do uchwały Komisji habilitacyjnej z dnia 22 października 2024 roku
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauk o sztuce
wszczętym na wniosek dra Błażeja Ciarkowskiego**

Komisja habilitacyjna w składzie:

Prof. dr hab. Małgorzat Omilanowska-Kiljańczyk (UG i ISPAN), przewodnicząca
Prof. dr hab. inż. arch. Piotr Marciniak (Politechnika Poznańska), recenzent
Dr hab. prof. ASP w Gdańsku Michał Pszczołkowski (ASP, Gdańsk) recenzent
Dr hab. Marek Czapelski (UW), recenzent
Dr hab. prof. UG Jacek Friedrich (UG), recenzent
Dr hab. prof. UŁ Tadeusz Bernatowicz (UŁ), członek
Dr hab. prof. UŁ Aneta Pawłowska (UŁ), sekretarz

po zapoznaniu się z wnioskiem i załączoną dokumentacją dra Błażeja Ciarkowskiego uznała, że wypełnił on formalne wymogi ustawowe do ubiegania się o stopień doktora habilitowanego, a więc legitymuje się stopniem doktora i przedstawił pod ocenę monografię naukową wydaną przez wydawnictwo ujęte w wykazie MEiN.

Dr Ciarkowski jest absolwentem dwóch kierunków: w 2007 r. uzyskał stopień magistra inżyniera architekta na Politechnice Łódzkiej, a w 2008 r. magistra historii sztuki na Uniwersytecie Łódzkim. Doktorat uzyskał w 2012 r. na podstawie pracy *Minąć progi modernizmu – twórczość Bolesława Kardaszewskiego na tle powojennej architektury polskiej i światowej* napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Krzysztofa Stefańskiego na Wydziale Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska Politechniki Łódzkiej, w dziedzinie nauk technicznych, dyscyplinie Architektura i Urbanistyka. Od 2012 r. pracuje w Instytucie Historii Sztuki Uniwersytetu Łódzkiego, w latach 2011-2014 pracował na Wydziale Sztuk Pięknych i Projektowych Wyższej Szkoły Informatyki i Umiejętności w Łodzi, a w latach 2017-2021 w Instytucie Architektury i Urbanistyki na Politechnice Łódzkiej. Tym samym wypełnił wymaganie ustawowe sformułowane w Art. 219, ust. 1, pkt. 1 i 3 Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z 2018 r. z późn. zm.

Jako swoje główne osiągnięcie naukowe Kandydat wskazał książkę *Słowo Architekta. Opowieści o architekturze Polski Ludowej* (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, Łódź 2023).

Przedstawił także dorobek naukowy obejmujący badania nad architekturą XX w., przede wszystkim po 1945 r. W wykazie osiągnięć dr Błażej Ciarkowski zgłosił listę osiągnięć obejmującą 50 publikacji, w tym: 9 monografii (z czego trzy współautorskie, w tym jedna po angielsku), 24 rozdziały w monografiach (6 w językach obcych) oraz 15 artykułów w czasopiśmie (z czego 8 w językach obcych, z czego 2 zagraniczne). Ponadto przedstawił informację o pozyskanych grantach oraz udziale w międzynarodowym projekcie naukowym, wykaz referatów wygłoszonych na konferencjach i wykładów.

Rozprawę i dorobek Kandydata oceniło czworo recenzentów powołanych przez wspólną Komisję Uniwersytetu Łódzkiego do spraw stopni naukowych w dyscyplinach etnologia i antropologia kulturowa, nauki o kulturze i religii oraz nauki o sztuce postanowieniem z dnia 24.04.2024 r. (Znak sprawy: 298010000.531.1.2024). Trzech z nich – dra hab. Jacka Friedricha prof. Uniwersytetu Gdańskiego, dra hab. Marka Czapelskiego z Uniwersytetu Warszawskiego i dra hab. prof. Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku Michała Pszczołkowskiego – zaproponowała Rada Doskonałości Naukowej (w oparciu o wynik losowania), zaś prof. dra hab. inż. arch. Piotra Marciniaka wskazała Komisja UŁ, powołując na członków komisji habilitacyjnej dr hab. prof. UŁ Anetę Pawłowską i dra hab. prof. UŁ Tadeusza Bernatowicza. Przewodniczącą komisji została prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk z Uniwersytetu Gdańskiego.

Wszystkie cztery sporządzone w toku postępowania recenzje spełniają ustawowe, formalne i merytoryczne wymagania stawiane tego rodzaju dokumentom. Trzy z recenzji (autorstwa prof. dr hab. inż. arch. Piotra Marciniaka, dra hab. Michała Pszczołkowskiego i dra hab. Marka Czapelskiego) zakończone zostały konkluzją pozytywną a jedna (dra hab. Jacka Friedricha) negatywną.

Dr hab. prof. ASP w Gdańsku Michał Pszczołkowski napisał zdecydowanie, jednoznacznie pozytywną recenzję. Uznał, że oceniana rozprawa Kandydata „rygory naukowości spełnia niewątpliwie ściśle: wywód prowadzony jest spójnie i logicznie, literatura – w tym najnowsza – została wykorzystana w obszernym zakresie [...] Niekonwencjonalny sposób ustrukturyzowania treści stanowi natomiast wartość dodaną”. Z uznaniem odniósł się do sposobu prowadzenia narracji, a wartości rozprawy dostrzegł w „dojrzałych, głębokich przemyśleniach i bardzo dobrej znajomości tematu...”. Skonkludował, że książka ma „wszelkie warunki ku temu, aby stać się jednym z najważniejszych opracowań polskiej architektury w latach 1945-1989”. Uwagi krytyczne ograniczone zostały do drobnych korekt natury

technicznej. Wysoko i jednoznacznie pozytywnie oceniony został pozostały dorobek publikacyjny Kandydata, uczestnictwo w grantach, a także jego dokonania w zakresie popularyzacji i dydaktyki oraz współpraca z otoczeniem gospodarczym.

Prof. dr hab. inż. arch. Piotr Marciniak odnosząc się do wielu aspektów dorobku Kandydata pozytywnie, a nawet bardzo pozytywnie, jednocześnie sformułował szereg uwag krytycznych i polemicznych w odniesieniu do głównego osiągnięcia Kandydata. Oceniając dorobek Kandydata uznał go za „bogaty ilościowo, a także charakteryzujący się dużą wartością poznawczą i naukową” oraz „znaczący i wnoszący istotny wkład w rozwój badań dotyczących polskiej architektury powojennej, jej waloryzacji i ochrony”. Równie wysoko ocenił dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski. Oceniając główne osiągnięcie Kandydata uznał, że książka jest ciekawa i zajmująca „napisana dobrym językiem, o wartkiej i wciągającej narracji”, pod względem formalnym spełniająca wymagania stawiane monografiom. Za walor pracy uznał zebranie 40 wywiadów z architektami, co pozwoliło na istotne uzupełnienie i wyjaśnienie genezy decyzji projektowych. Uznał, że praca wnosi „wiele nowych informacji i wiedzy”. Recenzent sformułował jednak szereg uwag krytycznych i polemicznych, uznał, że praca „nie jest wolna od uproszczeń, ryzykownych twierdzeń i czasem wątpliwych hipotez”. Brakuje „w książce jasno zarysowanego celu, dla którego autor pokusił się o tak szerokie wykorzystanie wypowiedzi architektów”. Za kluczowy problem recenzent uznał brak stanu badań dotyczącego architektury okresu PRL-u i „wykorzystanych metod badawczych”. Wytknął pominięcie szeregu zarówno klasycznych już, jak i najnowszych ustaleń badawczych. Krytyce poddał także rozważania o charakterze metodologicznym dotyczące zastosowania *oral history* i brak odniesień do podstawowej literatury na ten temat. Zarzucił też, że autor „nie odniósł się do kwestii problematycznego statusu źródeł wywołanych i wiarygodności swoich rozmówców”. Podobnie krytycznie ocenił przywołanie mikrohistorii, której zapowiedź pojawiła się we wstępie, ale nie została rozwinięta w treści. Za istotny mankament uznał też brak podsumowania. Za wadę pracy uznał ponadto niezdeponowanie źródeł (wywiadów z architektami) w dostępnym repozytorium, a także brak szerszej perspektywy badawczej, europejskiej a zwłaszcza środkowoeuropejskiej. Uznał, że zastosowana metoda punktowych odniesień i brak wyczerpujących omówień zagadnień, czyni z wielu rozdziałów błyskotliwe eseje „zaskakująco powierzchowne”. Recenzent zarzucił też książce, że w niewystarczający sposób odnosi się do zagadnień urbanistycznych.

Zakończona pozytywną konkluzją recenzja dra hab. Marka Czapelskiego była w stosunku do książki *Słowo architekta* bardzo krytyczna i w istocie zawiera niewiele sformułowań pozytywnych, np. że rozprawa otwiera „pole do dalszych badań” a zebranie 40 wywiadów z architektami jest „dużą i godną podkreślenia zasługą Autora”, stanowią one bowiem „ważny materiał źródłowy, którego znaczenie naukowe nigdy nie przeminie.” Docenił także wartką narrację i wzbogacenie naszej wiedzy o wiele ciekawych informacji. Recenzent zauważył szereg jego zdaniem istotnych braków, jak np. brak not biograficznych architektów, z którymi przeprowadzono wywiady, brak szczegółowych pytań i kwestii badawczych dotyczących części metodologicznej, brak zasygnalizowania osadzenia ocenianej książki na tle literatury przedmiotu, brak jednoznacznego odniesienia do metodologii badań w zakresie historii mówionej i brak podsumowania całej rozprawy. Dostrzegł także brak odniesień w wielu rozdziałach do podstawowej literatury przedmiotu, wytknął też szereg błędów faktograficznych.

Recenzja sporządzona przez prof. UG, dra hab. Jacka Friedricha jest zdecydowanie najobszerniejsza, liczy bowiem 63 strony. Autor zauważył ilościowo znaczący dorobek Kandydata i jego zasługi w zakresie dydaktyki, popularyzacji i działalności społecznej, ale przedstawioną pod ocenę książkę ocenił negatywnie poddając ją drobiazgowej krytyce.

Każdą z ocen wsparł szczegółową argumentacją i przykładami. Podstawowy zarzut, który sformułował to, że „przedłożona książka nie jest w ogóle książką naukową”, owszem ma zewnętrzne atrybuty opracowania naukowego (przypisy, bibliografia), ale brak w niej „rzetelnego warsztatu naukowego, brak należytej krytyki źródeł, brak poważnego namysłu nad podjętą problematyką, brak metodologicznej dyscypliny, brak spójności, brak umiejętności wiązania poszczególnych elementów w przekonującą całość”. Według recenzenta Autor prezentuje wątle rozeznanie w literaturze, zarówno w odniesieniu do architektury w Polsce Ludowej, jak i powojennej architektury światowej, a przede wszystkim „w zakresie powiązania architektury i słowa, retoryki architektonicznej, tzw. *oral history*, [czy] mikrohistorii”. Brak w książce stanu badań, podsumowania i czytelnej, logicznej struktury. Recenzent zarzucił mieszanie wypowiedzi ustnych z wywiadu z publikowanymi wypowiedziami architektów i zestawianie ich w sposób ahistoryczny bez uwzględniania okoliczności, w jakich poszczególne wypowiedzi były formułowane. Zwrócił też uwagę na szereg innych błędów wynikających z niezrozumienia istoty zadeklarowanych metodologii. Dostrzegł poważne uchybienia w aparacie przypisowym, np. brak cytowanej treści w źródle pod wskazanym adresem, zarzucił

też Kandydatowi nierzetelność i nadinterpretacje np. w odniesieniu do wypowiedzi Romana Ingardena. Wskazał także na to, że w niektórych wypadkach ważne publikacje wskazywane przez Habilitanta jako wzorce metodologiczne są przywoływane jedynie z drugiej ręki. Recenzent przedstawił także długą listę nie uwzględnionych a kluczowych dla podjętej tematyki i zastosowanej metodologii pozycji bibliograficznych. W drugiej części swojej recenzji recenzent skupił się na szczegółowej analizie tylko jednego rozdziału – „Socrealizm” – wytykając ogrom przeoczeń, uogólnień, nadinterpretacji, pomyłki w nazewnictwie, brak należytego uwzględnienia kontekstu politycznego, kulturowego i społecznego, wątpliwą interpretację materiału ikonograficznego itp. Podobne zastrzeżenia w mniej systematycznej postaci zostały wskazane także w odniesieniu do pozostałych rozdziałów. Recenzent podniósł także kwestie językowe i retoryczne, wskazując na to, że Autor nie potrafił stworzyć przekonującej narracji utrzymanej w jednolitym tonie naukowym, wprowadzając często ton dziennikarski czy wręcz reporterski. W konkluzji recenzent uznał książkę Kandydata raczej za „rodzaj zbioru felietonów, a czasem wręcz reportaży” niż monografię naukową. Omawiając pozostałe osiągnięcia Kandydata zauważył brak informacji o procentowym udziale w tomach wieloautorskich, za spełniającą wymogi monografii naukowej uznał publikację o Kardaszewskim opartą na doktoracie, ale pozostałe zgłoszone monografie uznał za publikacje nienaukowe, choć niekiedy wartościowe poznawczo.

Członkowie Komisji z ramienia Uniwersytetu Łódzkiego – dr hab. Aneta Pawłowska (Sekretarz Komisji) i dr hab. Tadeusz Bernatowicz – podzielili pogląd prof. ASP w Gdańsku, dra hab. Michała Pszczołkowskiego, wyrazili uznanie dla osiągnięć Kandydata wysoko oceniając zarówno jego książkę *Słowo architekta*, jak i pozostałe publikacje zgłoszone w wykazie osiągnięć. Zwrócili uwagę na jego osiągnięcia dydaktyczne, organizacyjne, popularyzatorskie i ogromne zaangażowanie w realizację projektów związanych z otoczeniem społecznym. Podkreślili znaczenie uczestnictwa w projektach międzynarodowych i zaangażowanie w ochronę architektury doby modernizmu.

Przewodnicząca Komisji prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk po zapoznaniu się z dorobkiem Kandydata oraz sporządzonymi w toku postępowania recenzjami w pełni podzieliła krytyczną opinię dra hab. Jacka Friedricha oraz krytyczne uwagi dra hab. Marka Czapelskiego i prof. dra hab. inż. arch. Piotra Marciniaka, i uznała, że w jej opinii przedstawione pod ocenę osiągnięcia Habilitanta nie spełniają wymogu ustawowego zawartego w Art. 219, pkt 1, podpkt 2, a więc nie stanowią znacznego wkładu w rozwój

dyscypliny nauk o sztuce. Zdecydowana większość opublikowanych przez Kandydata tekstów uznana za nienaukowe (mimo że publikowane były w czasopismach naukowych i recenzowanych monografiach) bądź przyczynkarskie. Doceniając zasługi dla popularyzacji i ochrony badanej architektury uznała, że monografia *Słowo architekta* nie została podporządkowana dyscyplinie badawczej wymaganej od rozpraw naukowych.

Publiczne kolokwium przeprowadzone w dniu 22 października 2024 r. nie rozwiązało powstałych w toku recenzowania i opiniowania dorobku Kandydata wątpliwości. Odpowiedzi na pytania prof. dra hab. inż. arch. Piotra Marciniaka oraz dra hab. Michała Pszczołkowskiego, dra hab. Tadeusza Bernatowicza i dr hab. Anety Pawłowskiej uznane zostały za wyczerpujące, ale pytania prof. Małgorzaty Omilanowskiej-Kiljańczyk, Marka Czapelskiego i Jacka Friedricha, nie doczekały się odpowiedzi satysfakcjonujących. Ponadto przewodnicząca komisji, prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk wskazała na niespójność wykładu i jego nieczytelną konstrukcję łączącą rozważania na temat kłopotliwego dziedzictwa, prezentację najważniejszego osiągnięcia Kandydata, autoreferat i polemikę z recenzentami.

W toku długiej dyskusji członkowie komisji wypracowali ostateczne stanowisko. Prof. Aneta Pawłowska (Uniwersytet Łódzki) uznała, że dr Ciarkowski wprowadza innowacje i nowe formy wypowiedzi, które mogą zainteresować szersze grono czytelników architekturą współczesną. Podkreśliła, że naukowcy mają prawo przekraczać pewne granice przyjętych schematów i uzusów, co może prowadzić do odkrywania nowych perspektyw i podejść badawczych, nowych metod i sposobów prezentacji badań.

Prof. UŁ, dr hab. Tadeusz Bernatowicz dostrzegł w książce duży potencjał naukowy, mimo że była ona nie w pełni spójna z powodu próby przedstawienia wielu różnych zagadnień. Wskazał na potrzebę dalszego rozwinięcia i pogłębienia badań w tym zakresie, aby w pełni wykorzystać potencjał prezentowanych treści.

Prof. ASP w Gdańsku, dr hab. Michał Pszczołkowski wyraził pozytywną opinię, uznając książkę za naukową, mimo że balansuje na granicy naukowości. Zwrócił uwagę na rozpoznawalność i pracowitość dra Ciarkowskiego oraz na jakość jego artykułów. Prof. ASP w Gdańsku, dr hab. Pszczołkowski nie zgodził się z krytyczną oceną dorobku naukowego kandydata, uznając go za równorzędny z osiągnięciem monograficznym. W jego przekonaniu, mimo pewnych mankamentów, dr Ciarkowski zasłużył na prowadzenie samodzielnej pracy naukowej i uzyskanie stopnia naukowego.

Dr hab. Marek Czapelski krytycznie ocenił monografię Kandydata. O ile doktorat, odpowiadał rygorom naukowym, to z czasem Habilitant skierował się w stronę popularyzacji. Dr hab. Czapelski podkreślił, że dr Ciarkowski myli kompetencje popularyzatorskie z naukowymi, co ilustruje jego brak refleksji nad różnicami między źródłami pisanymi a ustnymi. Zauważył także brak stanu badań, co wskazuje na niedostateczne wykorzystanie istniejącej wiedzy. Dr hab. Czapelski zauważył też, że Kandydat chętnie pisze, ale niedostatecznie zapoznaje się z literaturą naukową wytwarzaną przez innych uczonych, co wpływa na jakość badań.

Prof. UG, dr hab. J. Friedrich nisko ocenił zarówno monografię jak i większość dorobku Kandydata. Uznał, że brak w monografii Kandydata solidnej metodologii i refleksji nad kluczowymi aspektami badawczymi i że nie odnosi się ona należycie do wcześniejszych badań innych autorów. Prof. Friedrich wskazał na brak głębszej refleksji nad różnicą między źródłami pisanymi a ustnymi oraz na brak w pracy należytej krytyki źródeł i w ogóle deficyt krytyki naukowej. Zasugerował gruntowne przekształcenie pracy, by mogła spełniać naukowe standardy. Jednocześnie prof. Friedrich uznał, że zgłoszone przez Kandydata jako monografie naukowe pozostałe publikacje, w większości nie są naukowe, lecz popularyzatorskie.

Prof. dr hab. inż. arch. P. Marciniak, dostrzegł w monografii wartościowe elementy, uznał ją za próbę połączenia popularyzacji z naukowością, za swego rodzaju eksperyment literacki, który wnosi coś nowego do humanistyki. Podzielił jednak krytyczne uwagi poprzedników i zarzucił rozprawie kluczowe niedostatki metodologiczne i brak znajomości literatury przedmiotu.

Prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska podzieliła wątpliwości wyrażone przez prof. UG, dra hab. Jacka Friedricha, dra hab. Marka Czapelskiego i prof. dra hab. inż. arch. Marciniaka. Uznała, że rozprawa zgłoszona jako najważniejsze osiągnięcie nie jest pracą naukową, podkreśliła brak sformułowanych pytań badawczych, właściwie określonego pola badawczego, sproblematyzowania treści i w konsekwencji brak jakiegokolwiek podsumowania rozważań.

Reasumując, ostateczna decyzja komisji habilitacyjnej o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego drowi Błażejowi Ciarkowskiemu wyrażona wynikiem głosowania (4 przeciw, 3 za poparciem wniosku o nadanie stopnia doktora habilitowanego) wynikała z uznania, że pomimo osiągnięć w zakresie popularyzacji, dydaktyki i uspołecznienia działań, a także obfitego dorobku i uczestnictwa w grantach, w tym międzynarodowych, książka *Słowo*

architekta. *Opowieści o architekturze Polski Ludowej* wskazana jako główne osiągnięcie oraz inne publikacje nie stanowią znacznego wkładu w rozwój dyscypliny nauk o sztuce.

O takiej opinii zdecydowały ostatecznie następujące argumenty: brak należytej staranności w sporządzaniu aparatu naukowego, a w szczególności brak stanu badań i wynikającego stąd właściwego odniesienia do ustaleń poprzednich badaczy oraz w istocie brak znajomości wielu wręcz podstawowych publikacji w zakresie badanej tematyki – zarówno odnośnie do architektury modernizmu, jak i do architektury i sztuki w krajach Europy Środkowo-Wschodniej po 1945 r. oraz do literatury metodologicznej; nieumiejętność formułowania pytań badawczych i w konsekwencji konkludowania prowadzonych badań; stosowanie metodologii bez zrozumienia jej istoty i sensu, co prowadzi do nieuprawnionych wniosków i czyni opisy zastosowanych metodologii działaniem w istocie pozornym; oparcie się na materiale źródłowym (wywiadach) bez zadbania o dostępność repozytoryjną umożliwiającą naukową weryfikację stwierdzeń, wyborów i przemilczeń; ahistoryczne i niewystarczająco zweryfikowane wykorzystanie źródeł historii mówionej.

Negatywne stanowisko czworga członków komisji do wniosku Kandydata znalazło potwierdzenie w podjętej uchwale o odmowie poparcia jego starań o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego.

Podpisy:

Przewodnicząca prof. dr hab. Małgorzata Omilanowska-Kiljańczyk (UG i ISPAN)

Sekretarz Komisji dr hab. prof. UŁ Aneta Pawłowska (UŁ)

